

Sygn. akt: I C 72/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	p.o. protokolant sądowy Magdalena Dewerenda

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2017 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W.

przeciwko M. T.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. T. na rzecz strony powodowej (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. kwotę 40.600 zł (czterdzieści tysięcy sześćset złotych):

- z odsetkami ustawowymi od kwoty 20.300 zł (dwadzieścia tysięcy trzysta złotych) liczonymi od dnia 13 grudnia 2012 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

- z odsetkami ustawowymi od kwoty 20.300 zł (dwadzieścia tysięcy trzysta złotych) liczonymi od dnia 5 kwietnia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała,

III. zasądza od pozwanego M. T. na rzecz strony powodowej (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. kwotę 2.747,68 zł (dwa tysiące siedemset czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt osiem groszy) tytułem części kosztów postępowania,

IV. przyznaje r.pr. D. B. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nysie kwotę 2.833,92 zł (dwa tysiące osiemset trzydzieści trzy złote dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem części kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu przez radcę prawnego z urzędu w zakresie oddalonego powództwa (w tym należny podatek od towarów i usług).

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym 23 października 2015 r. (data nadania przesyłki w placówce pocztowej) strona powodowa (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego M. T. kwoty 63.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi: od kwoty 14.000 zł od 11 marca 2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 8.400 zł od 17 marca 2011 r. do dnia zapłaty, od kwoty 20.300 zł od 13 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz

od kwoty 20.300 zł od 5 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty. Nadto strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że 13 grudnia 2008 r., w Ś., pozwany kierując w stanie nietrzeźwości pojazdem marki M. o nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności i nie dostosował prędkości do miejsca i warunków jazdy w konsekwencji czego doprowadził do potrącenia pieszych: C. C. i Z. S., którzy ponieśli śmierć na miejscu, po czym zbiegł z miejsca zdarzenia. Za spowodowanie opisanego zdarzenia pozwany został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Nysie wydanym 6 października 2009 r. w sprawie o sygn. akt (...) utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z 2 lutego 2010 r. wydanym w sprawie o sygn. akt (...) Samochód kierowany przez pozwanego był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony powodowej. W związku z opisanym zdarzeniem oraz zgłoszeniem szkody, w ramach ubezpieczenia OC, powód wypłacił poszkodowanemu D. S. - synowi zmarłego Z. S., odszkodowanie i zadośćuczynienie w łącznej wysokości 63.000 zł

Jako podstawę prawną roszczenia, pełnomocnik powoda wskazał art. 43 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, wskazując że stronie powodowej przysługuje roszczenie o zwrot wypłaconego odszkodowania, jeżeli kierujący wyrządził szkodę umyślnie lub w stanie po użyciu alkoholu albo pod wpływem środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii, albo zbiegł z miejsca zdarzenia. Powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty, informując go o podstawie żądania i zaproponował rozłożenie należności na raty. Mimo wezwania do dnia wniesienia pozwu pozwany nie uregulował dochodzonej pozvem należności.

26 listopada 2015 r., referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Nysie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt (...) zasądzając na rzecz strony powodowej od pozwanego całą należność żadaną pozvem z odsetkami i kosztami.

Nakaz został zaskarżony przez pozwanego M. T. sprzeciwem z dnia 15 grudnia 2015 r. (k. 42a-42d, 45-47). W sprzeciwie, pozwany zaskarżył nakaz w całości, wskazując że przestępstwa nie popełnił, że autem jechali jego pracownicy, że wypadek spowodowali sami piesi, bo leżeli na środku ulicy ze śmiertelną dawką alkoholu 4,18 promila oraz że takie odszkodowanie winno być wypłacone z obowiązkowego ubezpieczenia OC. Pozwany wskazywał, że okoliczności zdarzenia będą wyjaśniane w sprawie o wznowienie postępowania. Domagał się odrzucenia pozwu.

Pismem procesowym z 9 listopada 2016 r. (k. 65) pozwany reprezentowany przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu podtrzymał w całości stanowisko wyrażone w sprzeciwie od nakazu zapłaty, wniósł o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej i zastępstwa procesowego według norm przepisanych, powiększonych o stawkę VAT. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia strony powodowej jako wynikającego z prowadzonej działalności gospodarczej. Wskazał, że przedawnione są roszczenia strony powodowej objęte decyzją z dnia 10 marca 2010 r. na kwotę 14.000 zł oraz decyzją z dnia 16 marca 2011 r. na kwotę 8.400 zł. Nadto pełnomocnik pozwanego podniósł, że niezrozumiałe jest wydawanie decyzji o przyznaniu odszkodowania na raty podczas, gdy wyrok skazujący pozwanego uprawomocnił się 2 lutego 2010 r.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 13 lutego 2017 r. (k. 66-71) strona powodowa wskazała, że nie sposób uznać, że zachowała ona zbędną zwłokę w wypłacie odszkodowania, albowiem wyrok skazujący pozwanego uprawomocnił się dnia 2 lutego 2010 r., a pierwsze odszkodowanie wypłacono poszkodowanemu dnia 9 marca 2010 r., następnie wypłacono poszkodowanemu kwotę 8.400 zł dnia 15 marca 2011 r. W związku z negocjowaniem przez poszkodowanego wysokości odszkodowania kolejne odszkodowanie wypłacono mu na podstawie wyroku SO w Opolu z dnia 19 października 2012 r. sygn. akt I C 203/11. Na mocy tego wyroku odszkodowanie wypłacono w dwóch transzach po 20.300 zł: 12.12.2012 r. oraz 04.04.2013 r. Strona powodowa podniosła też, że podniesiony zarzut przedawnienia jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego. Pozwany bowiem dopuścił się spowodowania w stanie nietrzeźwości wypadku komunikacyjnego, w którym zginęło 2 pieszych, a następnie zbiegł z miejsca zdarzenia. Wskutek przedawnienia pozwany nie poniósłby konsekwencji za czyn naganny.

Na rozprawie dnia 31 marca 2017 r. (k. 75-76, 77) pełnomocnik z urzędu pozwanego domagał się oddalenia powództwa w całości. Wskazał, że dochodzenie roszczeń regresowych stało się możliwe z chwilą uprawomocnienia się wyroku karnego skazującego pozwanego. Fakt, że storna powodowa toczyła spory z uprawnionymi do odszkodowania nie powoduje przerwy biegu przedawnienia. Powódka winna wykazać szczególne okoliczności, dlaczego zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego jest sprzeczny z zasadami współzycia społecznego. Pełnomocnik wskazał, że strona powodowa jest profesjonalistą, który powinien znać terminy przedawnienia. Ponadto podniósł, że pozwany nie ma żadnych środków, nie ma z czego zapłacić. Wniósł o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu według norm przepisanych, powiększonych o stawkę VAT. Wskazał, że koszty te nie zostały w całości, ani w części pokryte.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 grudnia 2008 r., w Ś., woj. (...), pozwany M. T. kierując w stanie nietrzeźwości 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że jadąc z prędkością 70 km/h, to jest przekraczającą prędkość dopuszczalną, a jednocześnie niedostosowaną do miejsca i warunków jazdy oraz nie zachowując należytej ostrożności i nie obserwując należycie przedpola jazdy, potracił przebywających na jezdni pieszych: C. C. i Z. S., którzy ponieśli śmierć na miejscu zdarzenia. Pozwany natomiast zbiegł z miejsca zdarzenia.

Wyrokiem z 6 października 2009 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 138/09 Sąd Rejonowy w Nysie uznał oskarżonego M. T. za winnego popełnienia wyżej opisanego czynu to jest przestępstwa z art. 177 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i skazał pozwanego na karę 10 lat pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy w Opolu prawomocnym wyrokiem z 2 lutego 2010 r., wydanym w sprawie sygn. akt (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Nysie wydany w sprawie o sygn. akt(...)

Dowód: kserokopia wyroku SR w Nysie sygn. akt(...)z 6.10.2009 r. k. 8-9, kserokopia wyroku SO w Opolu sygn. akt (...) z 2.02.2010 r. k. 7.

W dniu zdarzenia, samochód osobowy marki M. o nr rej. (...), kierowany przez pozwanego, był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Umowa ubezpieczenia została zawarta 18 stycznia 2008 r. z (...) Spółką Akcyjną V. (...) w W..

Dowód: kserokopia (...) k. 17.

Strona powodowa, tytułem zadośćuczynienia za śmierć ojca Z. S., w oparciu o operat szkody, wypłaciła D. S. na podstawie decyzji z 9 marca 2010 r. w dniu 10 marca 2010 r. kwotę 14.000 zł; a na podstawie decyzji z 15 marca 2011 r., tytułem odszkodowania za śmierć ojca Z. S., w oparciu o operat szkody, wypłaciła w dniu 16 marca 2011 r. D. S. kwotę 8.400 zł.

Dowód: decyzja z dnia 09.03.2010 r. wraz z operatem szkody k. 10-11, decyzja z dnia 15.03.2011 r. wraz z operatem szkody k. 12-13.

Wyrokiem z 19 października 2012 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I C 203/11, Sąd Okręgowy w Opolu zasądził od (...) S. A. V. (...) w W. na rzecz D. S. kwotę 40.600 zł, w tym 18.600 zł tytułem odszkodowania, a kwotę 22.000 zł tytułem zadośćuczynienia, wszystko z ustawowymi odsetkami, liczonymi od 29 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wyrokiem z 19 lutego 2013 r. wydanym w sprawie(...) oddalił apelację (...) S. A. V. (...) w W. od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu wydanego w sprawie o sygn. akt (...)

Dowód: kserokopia wyroku SO w Opolu sygn. akt (...) z dnia 19.10.2012r. k. 18, kserokopia wyroku SA we Wrocławiu sygn. akt (...) z dnia 19.02.2013 r. k. 19

Decyzjami z 12 grudnia 2012 r. oraz 4 kwietnia 2013 r. wydanymi na podstawie wyroków w sprawie(...) oraz (...) strona powodowa wypłaciła D. S., tytułem odszkodowania za śmierć ojca – Z. S. kwoty po 20.300 zł wraz z odsetkami.

Dowód: decyzja z dnia 04.04.2013 r. k. 14, decyzja z dnia 12.12.2012 r. k. 15

Pismem z 18 grudnia 2014 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty na podstawie art. 43 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych należności w łącznej wysokości 244.049,80 zł tytułem roszczenia regresowego.

Dowód: przedprocesowe wezwanie do zapłaty z dnia 18.12.2014 r. k. 16.

Sąd zważył, co następuje:

(...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. zasługiwało na uwzględnienie w części.

Przepis art. 43 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, stanowi że zakładowi ubezpieczeń przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, między innymi, jeżeli kierujący wyrządził szkodę w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości oraz zbiegł z miejsca zdarzenia.

Ustalenie winy kierującego i jej stopnia ma istotne znaczenie dla ustalenia ewentualnych roszczeń regresowych zakładu ubezpieczeń. Ze względu na interes poszkodowanego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie nawet wtedy, gdy kierującemu, który spowodował szkodę, można zarzucić umyślność, rażące niedbalstwo (był pod wpływem alkoholu lub narkotyków, nie posiadał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem) lub popełnienie przestępstwa (kradzież pojazdu, ucieczka z miejsca wypadku). Jednak ponoszenie przez zakład ubezpieczeń rzeczywistego ciężaru wyrównania szkody w powyższych okolicznościach godziłoby w zasady współżycia społecznego. Ustanowione przepisami ustawy roszczenie zwrotne obok roli kompensacyjnej spełnia funkcję represyjną i prewencyjną w zakresie zapobiegania wypadkom samochodowym. Zapobiega sytuacjom, w których ochrona byłaby przyznana osobie postępującej w sposób szczególnie naganny. Obciążenie odpowiedzialnością materialną stanowi najbardziej dotkliwą formę sankcji dla kierującego pojazdem.

Przesłanką konieczną do powstania prawa regresu w stosunku do kierującego jest wypłacenie przez zakład ubezpieczeń świadczeń na rzecz poszkodowanych. Z tym momentem - z mocy samego prawa - powstaje prawo zwrotnego dochodzenia roszczenia, które z tą samą chwilą staje się wymagalne. Powstaje zasadniczo nowa wierzytelność, choć pod wieloma względami jest ona jednak uzależniona od istnienia wierzytelności pierwotnej (podstawowej), jaka została zaspokojona przez zapłatę świadczenia ubezpieczeniowego. Wierzytelność pierwotna, która przysługiwała poszkodowanemu, została zaspokojona i dzięki temu powstało roszczenie zwrotne zakładu ubezpieczeń.

Do powstania roszczenia zwrotnego po stronie zakładu ubezpieczeń wystarczy sam fakt, że kierujący wyrządził szkodę w stanie po użyciu alkoholu albo kiedy zbiegł z miejsca zdarzenia nie udzieliwszy pomocy.

W ocenie Sądu, wszystkie przesłanki wskazane w powołanym przepisie art. 43 zostały spełnione. Pojazd, którym pozwany kierował w dniu zdarzenia, w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych był ubezpieczony u strony powodowej. Pozwany kierując pojazdem wyrządził szkodę w stanie po użyciu alkoholu po czym zbiegł z miejsca zdarzenia, nie udzieliwszy poszkodowanym: C. C. i Z. S. pomocy, w następstwie czego potrąceni piesi ponieśli śmierć.

Zgodnie z art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym.

Jak jednoznacznie wynika z treści powołanego wyżej przepisu oraz orzecznictwa Sądu Najwyższego „póki prawomocny skazujący wyrok karny nie zostanie wzruszony w drodze nadzwyczajnych środków odwoławczych (wznowienie postępowania lub rewizji nadzwyczajnej), póty Sąd cywilny, związany jest ustaleniami Sądu karnego (art. 11 k.p.c.), gdyż sam nie jest uprawniony do badania zasadności skazania. (wyrok SN z 25.11.1970 r. sygn. akt I PR 78/70, wyrok SN z 10.03.1971 r. sygn. akt II Pr 184/70, wyrok SN z 17 czerwca 2005 r. sygn. akt III CK 642/04).

Sąd Rejonowy w Nysie w sprawie o sygn. akt II K 138/09 ustalił, że sprawcą wypadku drogowego, do którego doszło 13 grudnia 2008 r. w Ś. był pozwany M. T., który kierując w stanie nietrzeźwości, samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że jadąc z prędkością 70 km/h, to jest z prędkością przekraczającą prędkość dopuszczalną, a jednocześnie niedostosowaną do miejsca i warunków jazdy oraz nie zachowując należytej ostrożności i nie obserwując należyte przedpola jazy, potrącił przebywających na jezdni pieszych C. C. i Z. S., którzy ponieśli śmierć na miejscu zdarzenia. Sąd ustalił także, że M. T. zbiegł z miejsca zdarzenia. Powyższe ustalenia znalazły odzwierciedlenie w treści prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Nysie z 6 października 2009 r. wydanego w sprawie o sygn. akt (...), w którym M. T. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z 2 lutego 2010 r. wydanym w sprawie sygn. akt (...) utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Nysie.

W sprawie bezspornym było, że samochód osobowy marki M. o nr rej. (...), był w dniu zdarzenia objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz że umowa ubezpieczenia została zawarta 18 stycznia 2008 r. z (...) Spółką Akcyjną V. (...) w W..

Odpowiedzialność (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. wynikała bezpośrednio z treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 4 uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela została sprecyzowana ustawą z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Z treści art. 34 ust. 1 wskazanej ustawy wynika bowiem, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

W świetle powyższego odpowiedzialność strony powodowej za negatywne skutki wypadku drogowego z 13 grudnia 2008 r. nie mogła budzić wątpliwości. Ubezpieczyciel uznał swą odpowiedzialność i wypłacił poszkodowanemu stosowne świadczenia z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia - łącznie 63.000 zł.

Strona powodowa wezwała pozwanego do dobrowolnego zaspokojenia roszczenia regresowego. Pozwany pomimo wezwania do dobrowolnej zapłaty dochodzonej kwoty nie spełnił świadczenia pieniężnego przez co popadł w stan opóźnienia, za co stronie powodowej na podstawie art. 481 k.c. przysługuje uprawnienie do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia wymagalności świadczenia do dnia zapłaty. Przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi bowiem, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl art. 481 § 2 zd. 1 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił powództwo w części i zasądził na rzecz strony powodowej dochodzone roszczenie co do kwoty 40.600 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wymagalności (13 grudnia 2012 r. i 5 kwietnia 2013 r.) do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od 1 stycznia 2016 r do dnia zapłaty, mając na uwadze nowelizację powołanego przepisu art. 481 k.c. oraz treść art. 56 ustawy zmieniającej, w

którym ustawodawca przesądził, że do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Ustawa weszła w życie natomiast z dniem 1 stycznia 2016 r., z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia zasługiwał na uwzględnienie co do zadośćuczynienia wypłaconego D. S. w kwocie 14.000 zł na podstawie decyzji z dnia 9 marca 2010 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2010 r. oraz co do odszkodowania wypłaconego D. S. w kwocie 8.400 zł na podstawie decyzji z dnia 15 marca 2011 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 17 marca 2011 r. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż zadośćuczynienie w kwocie 14.000 zł wypłacono D. S. dnia 10 marca 2010 r., a odszkodowanie w kwocie 8.400 zł dnia 16 marca 2011 r. i najpóźniej od tych dat rozpoczął swój bieg trzyletni termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej w myśl art. 118 k.c. Pozew w niniejszej sprawie złożono dnia 23 października 2015 r., a więc po upływie terminu przedawnienia co do wskazanych kwot. Z uwagi na to powództwo zostało oddalone co do tych kwot. Jak stwierdził w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 września 2013 r. I ACa 284/13 (publ. program L.) Sąd Apelacyjny w Lublinie przewidziana na gruncie prawa ubezpieczeniowego możliwość dochodzenia przez zakład ubezpieczeń zwrotu wypłaconego świadczenia, określana mianem tzw. „regresu nietypowego” różni się od sytuacji przewidzianej w treści art. 828 § 1 KC tym, iż regres nietypowy nie należy do roszczeń umownych ani deliktowych - jest roszczeniem szczególnym, przysługującym ex lege. Do roszczenia regresowego zakładu ubezpieczeń przeciwko kierującemu pojazdem mechanicznym ma zastosowanie termin przedawnienia roszczeń majątkowych określony w art. 118 i nast. KC. Roszczenie zakładu ubezpieczeń związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej i dlatego też przedawnia się z upływem lat trzech, licząc od dnia zapłaty odszkodowania poszkodowanemu.

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania w sprawie art. 5 k.c. i nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia. Strona powodowa jest podmiotem profesjonalnym i powinna wiedzieć, że ma trzyletni termin na wystąpienie z roszczeniem regresowym od daty wypłaty odszkodowania. Nic nie stało na przeszkodzie w wystąpieniu z roszczeniami regresowymi od poszczególnych kwot odszkodowania przed upływem terminu przedawnienia.

Orzekając o kosztach postępowania Sąd zastosował przepis art. 100 zd. 1 k.p.c. Zgodnie z art. 100 zd. 1 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Na koszty postępowania w niniejszej sprawie złożyły się po stronie powodowej: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł (zgodnie z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu Dz.U.2013.490 j.t., z późn. zm.), koszty opłat skarbowych od pełnomocnictw w kwocie 34 zł oraz koszty opłaty sądowej od pozwu w kwocie 3.150 zł – razem 6.784 zł. Po stronie pozwanego na koszty postępowania złożyły się koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego z urzędu w kwocie 4.428 zł tj. 3.600 zł plus należny od tej kwoty podatek od towarów i usług w kwocie 828 zł (§ 6 pkt 6 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu Dz.U.2013.490 j.t., z późn. zm.) Łącznie zatem koszty procesu po stronie pozwanego wyniosły 4.428 zł. Powód wygrał powództwo w 64% należało więc uznać, że powodowi należy się zwrot 64 % poniesionych kosztów procesu tj. kwota 4.341,76 zł (64 % z 6.784 zł = 4.341,76 zł), a pozwanemu należał się zwrot 36 % poniesionych kosztów procesu tj. kwota 1.594,08 zł (36 % z 4.428 zł = 1.594,08 zł). Wobec tego zasądzeniu od pozwanego na rzecz strony powodowej podlegała kwota 2.747,68 zł jako różnica pomiędzy kosztami należnymi obu stronom (4.341,76 zł – 1.594,08 zł = 2.747,68 zł). Przy uwzględnieniu wyniku procesu Sąd orzekł także o kosztach należnych pełnomocnikowi pozwanego z tytułu udzielonej mu pomocy prawnej z urzędu przyznając od Skarbu Państwa na jego rzecz kwotę 2.833,92 zł zgodnie z § 6 pkt 6 w zw. z § 2 ust. 3 w zw. z § 15 rozporządzenia stanowiącą część kosztów należnych pełnomocnikowi z urzędu w zakresie w jakim pozwany przegrał postępowanie (64 % z 4.428 zł).